

Libris.RO

/EROS COP

Respect pentru oameni și cărți

Samantha Young

Ecouri din strada Scoția

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

Prolog

*Strada Scoția,
Edinburgh*

Cred c-o plictisiseam pe buni cu muzica mea și cu trăncăneala mea neobosită despre Ewan. Tot închidea și deschidea ochii și mormăia „O, Doamne“ din când în când. Iubitul meu, Ewan cel mai sus-menționat, urma să ajungă curând în Edinburgh ca să mă ia, așa că n-am văzut nimic rău în a-l aștepta afară, pe veranda buniciei, și în a o lăsa să tragă un pui de somn.

Când am sărutat-o pe obrazul ei aspru și mi-am luat la revedere, buni mi-a zâmbit cu căldură, deși pleoapele i se închideau singure. Am ieșit din casa imensă și am șovăit preț de o clipă pe veranda spațioasă. Casa ei nu părea atât de mare când bunicul era în viață, dar de acum trei ani, de când el se stinsese, devenise prin magie mai mare și mai rece. De câte ori puteam, așa cum făcusem și seara trecută, veneam de acasă de la părinții mei din orașelul nostru ca să stau cu buni peste noapte, uneori chiar întregul weekend. Pentru că la buni mi se păruse întotdeauna mai acasă decât la părinții mei, mă foloseam de orice ocazie să stau cu ea.

Totuși, nu puteam sta tot weekendul, pentru că trupa lui Ewan cânta în seara aceea și voia să fiu acolo. El era basistul. De-abia

Libris.ro

așteptam să-l aud cântând, deși nu mă bucura deloc să le văd pe fetele alea care încercau să discute cu el după spectacol, așa cum prietena mea Caro mă avertizase că se va întâmpla.

Am închis ușa buniciei, m-am întors și am coborât cele câteva trepte până la baza verandei, pentru ca Ewan să mă vadă. El avea 17 ani, cu câțiva ani mai mulți ca mine, și de-abia își luase permisul de șofer. Își găsea orice scuză să-și conducă Fiatul Punto mic și rablat, așa că nu mă simțeam vinovată că-l târâsem până la Edinburgh să vină să mă ia.

Am scotocit prin geantă după telefon și căști, ca să-mi treacă timpul mai repede ascultând muzică, și am auzit foșnetul unor pași pe trotuar în spatele meu. M-am răsucit brusc, luată prin surprindere.

Ochii mi s-au proptit imediat în cei ai unui băiat.

Stătea pe veranda casei de alături, la câțiva pași depărtare de mine, și mă privea aproape șocat. M-am uitat la el și ritmul inimii mele a început să o ia razna.

Părul lui blond-rozaliu era un pic cam prea lung și dezordonat, dar era în regulă pentru că... Am inspirat, simțind dintr-odată fluturi în stomac. Băiatul era de-a dreptul superb. La mine la școală nu erau exemplare dintr-astea. Când a coborât încet de pe verandă, culoarea verde-deschis a ochilor lui a devenit și mai limpede. Erau niște ochi „oau“, în care simțeam că mă pot pierde, și mi-a trecut prin cap că poate exact asta o să fac. Ne-am desprins privirile doar pentru că el a devenit atent la părul meu.

Stânjenită, mi-am dat o șuviță după ureche. Băiatul îmi urmărea orice mișcare. Oamenii făcuseră mișto de părul meu multă vreme când eram mică, dar pe măsură ce am crescut am început să primesc complimente pe seama lui. Asta însemna că eram foarte nesigură care va fi reacția la vederea părului meu, dar nu voiam să fac nicio schimbare. Îl moștenisem de la mama. Era singurul lucru pe care-l aveam în comun.

Îmi ajungea până deasupra fundului, în bucle moi și cârlionți naturali. Nu era nici roșcat, nici blond-rozaliu. Era mai aproape de

castaniu, dar avea o nuanță accentuată de roșu. Când soarele sau lumina artificială îmi jucau în păr, buni spunea că parcă am o aură de foc în jurul capului.

Băiatul m-a privit din nou în ochi.

Trecuse ciudat de mult timp cât ne-am holbat unul la altul și simțeam cum mă frământ din cauza tensiunii uluitoare care se crease între acest străin și mine.

Încercând să scap, mi-am coborât privirea asupra tricoului său negru. Era un tricou cu The Airborne Toxic Event și am simțit cum zâmbesc mulțumită. TATE era una dintre trupele mele preferate.

— I-ai văzut cântând live? l-am întrebat oarecum invidioasă.

Băiatul și-a coborât privirea la tricou, de parcă uitase cu ce e îmbrăcat. Când s-a uitat din nou la mine, a surâs din colțul gurii.

— Aș vrea eu.

Am simțit o nuanță de entuziasm în glasul său și, fără să-mi dau seama, m-am apropiat și mai mult de gardul de fier forjat care despărțea cele două verande.

— Mi-ar plăcea la nebunie să-i văd live.

A venit mai aproape, iar eu mi-am dat capul pe spate. Era înalt. Eu aveam doar 1,61 m, iar băiatul era mai înalt decât mine cu aproape 30 de centimetri. Privirea mi-a luat-o razna, scăpată de sub control, admirându-i umerii largi, coborând peste brațele lui zvelte și musculosoase până la palma mare, încolăcită în jurul uneia dintre țepușele din fier forjat care decorau gardul. Am simțit o zvâncire în stomac la gândul c-aș putea fi atinsă de mâinile lui. Erau masculine, dar grațioase și cu degete lungi.

M-am înroșit, gândindu-mă la ce-mi făcuse Ewan săptămâna trecută, doar că dintr-odată mi l-am imaginat pe băiatul ăsta în locul lui. Plină de vinovăție, mi-am mușcat buza de jos și mi-am ridicat din nou privirea spre el.

Nu părea să observe că gândurile mele alunecaseră pe o pantă indecentă.

— Ești fan TATE?

Am dat din cap, simțindu-mă brusc timidă în fața acestui tip care-mi trezise o astfel de reacție.

— E trupa mea preferată.

Mi-a zâmbit scurt și imediat mi-am dorit să aflu cum arată când râde.

— Este și printre favoritele mele.

— Da?

S-a înclinat, apropiindu-se și mai mult, cercetându-mi chipul cu privirea, de parcă era cel mai interesant lucru pe care-l văzuse vreodată.

— Ce alte trupe îți plac?

Faptul că-mi acorda atenție mi-a învins timiditatea atipică și am început să înșir toate trupele la care mă puteam gândi și pe care le ascultasem în ultima vreme.

Când am terminat, m-a răsplătit cu un zâmbet, iar acel zâmbet mi-a tăiat răsufierea. Era acolo o undă de flirt, dar în același timp ceva copilăresc, fermecător de copilăresc și absolut adorabil. Era un surâs minunat. Un surâs cu adevărat minunat.

Am oftat în sinea mea și m-am sprijinit și mai mult de gard.

— Cum te cheamă? m-a întrebat el, cu un ton coborât, pentru că acum eram atât de aproape încât ne puteam auzi și dacă șopteam.

Puteam să-i simt căldura trupului și-mi dădeam seama că păream destul de intimi, iar asta mă făcea teribil de conștientă și de propriul corp, și de al lui. M-am emoționat din nou, bucuroasă că nu sunt o roșcată obișnuită care se îmbujorează exagerat.

— Shannon, am răspuns, convinsă că între noi era ceva magie și temându-mă să n-o stric dacă vorbesc prea tare. Pe tine?

— Cole, a spus el. Cole Walker.

Asta m-a făcut să zâmbesc. I se potrivea de minune.

— Parcă ai fi un erou.

Cole a rânjit.

— Erou?

— Mda. Dacă ar veni apocalipsa zombilor, pe eroul care ncearcă să salveze lumea l-ar chema ceva gen Cole Walker.

Chicotitul lui mi-a încălzit inima, iar ochii i s-au luminat amuzați.

— Apocalipsa zombilor?

— S-ar putea întâmpla, am insistat eu, pentru că-mi plăcea să iau în calcul toate posibilitățile în viață.

— Nu pari atât de îngrijorată că s-ar putea întâmpla.

Asta pentru că nici nu eram. Am ridicat din umeri.

— N-am priceput niciodată de ce oamenilor le e teamă de zombi. Se mișcă extrem de lent și practic nu au creier.

Cole a pufnit.

— Ai dreptate de două ori.

Am zâmbit.

— Deci ești sau nu erou, Cole Walker?

Și-a scărpinat bărbia, privind aiurea.

— Ce e un erou, mai exact?

Luată prin surprindere de întrebarea profundă și aparent serioasă, am ridicat din umeri.

— Cred că e cineva care salvează oameni.

Privirea i s-a reîntors la mine.

— Da, cred ca asta înseamnă.

Am încercat să destind atmosfera și i-am zâmbit cu cochetărie.

— Deci, salvezi oameni?

Cole a izbucnit în râs.

— Am doar 15 ani. Dă-mi o șansă.

Eram de aceeași vârstă, deci. Am fost uimită. Îi puteai da cu ușurință 18.

— Ești foarte înalt pentru vârsta ta.

A rămas cu ochii ațintiți asupra mea, cu un mic surâs jucăuș pe buze.

— Probabil că mulți oameni ți se par ție înalți.

— Vrei să spui că sunt pitică?

— Vrei să spui că nu ești?

Am strâmbat din nas.

Nu-mi fac iluzii. Doar că nu-i politicos să faci comentarii despre înălțimea unei fete. Poți să-ți închipui că sunt ofticată pe lume pentru că sunt dezavantajată pe verticală.

— Poate că și eu sunt ofticat pe lume pentru că sunt înalt.

L-am privit neîncrezătoare, iar el a izbucnit în râs.

— Bine, nu sunt ofticat că sunt înalt. Dar nici tu n-ar trebui să fii supărată pe înălțimea ta.

— Nu sunt, m-am grăbit să-l asigur. Voiam doar să te corectez.

— Deși nu greșisem.

Am chicotit, gândindu-mă la conversația noastră bizară.

— Mda.

Cole a surâs, iar eu am simțit cum mă cuprinde din nou fierbințeala din cauza felului în care se uita la mine.

— Mă-ndoiesc, oricum, că se uită cineva la înălțimea ta. Ai părul ăsta superb și ochii ăștia uimitori ca să distragă pe toată lumea.

Imediat după ce a spus asta, s-a înroșit și și-a trecut mâna prin păr, de parcă ar fi fost stânjenit că mi-a făcut atâtea complimente cu voce tare. Obrajii îmi ardeau de plăcere.

— Și tu ai niște ochi uimitori.

Timiditatea lui de moment a dispărut instantaneu în fața complimentului meu. Cole s-a aplecat peste gard.

— Te rog, spune-mi că locuiești aici.

Înainte să răspund, un claxon zgomotos a spart atmosfera aprinsă dintre noi și am ridicat capul brusc. Atunci l-am văzut pe Ewan apropiindu-se în vechiul său Punto. M-am trezit violent la realitate și, din nu știu ce motiv, am avut o senzație ciudată de pierdere când l-am privit din nou pe Cole.

— Locuiesc în Glasgow, i-am zis, cu părere de rău.

Am făcut un gest spre mașină.

— Iubitul meu a venit să mă ia.

Dezamăgirea a licărit în ochii lui Cole.

— Iubit?

Și-a îndreptat privirea spre mașină și am văzut cum îi cade fața. Inima mi s-a scufundat în piept.

— Îmi pare rău, am șoptit, deși nu știam exact pentru ce-mi cer suze.

— Și mie, a murmurat.

Ewan a mai claxonat o dată și eu am pălit, coborând scările, cu ochii în continuare la Cole. Ne-am privit în ochi cât am mers până la mașină. Am urcat lent, reticent.

— Hei, iubito! a zis Ewan, făcându-mă în cele din urmă să pierd legătura cu Cole.

I-am zâmbit șovăielnic iubitului meu.

— Bună!

S-a aplecat și m-a sărutat înainte să se instaleze din nou în scaunul lui și să demareze. Panicată, m-am întors către geam ca să-l găsesc pe Cole, dar veranda pe care stătuse era acum pustie. Un sentiment apăsător m-a copleșit.

— Cine era? a-ntrebat Ewan.

— Cine?

— Tipul de pe scări.

— Nu știu.

Dar sper să aflu.

Ewan a-nceput să trăncănească despre trupă, fără să se deranjeze să mă-ntrebe cum îmi petrecusem seara sau cum se simțea buni, deși îi spusese că-mi făceam griji pentru ea. Pe când mașinuța veche se-ndepărta de strada Scoția, în toiul pălăvrăgelii sale neîncetate, am simțit că soarta îmi oferise două cești, iar eu, ca o proastă, sorbeam din cea greșită.

Capitolul 1

Edinburgh

Nouă ani mai târziu

INKarnate¹.

M-am holbat la semnul de deasupra salonului de tatuaje de pe aleea Leith, vârându-mi limba printre dinți. Nu era nimic de capul lui. Am deschis ușile și am intrat.

Am expirat profund și am strâns buzele, bosumflată și nemulțumită. Firma INKarnate era pictată cu litere groase pe un panou lung de sticlă, deasupra ușii. Alte două panouri mari de sticlă plasate de fiecare parte a ușii negre și lucioase erau pline de fotografii cu membre tatuate, lucrări artistice și semne roșu cu violet pe care scria mare TATUAJE, PIERCINGURI, ÎNLĂTURARE DE TATUAJE ca să fie văzute de trecători. În mijlocul panoului cel mai îndepărtat de mine erau două anunțuri albe, care spuneau că locul respectiv este STUDIOUL NUMĂRUL 1 DE TATUAJE DIN SCOȚIA și MULTIPLU CÂȘTIGĂTOR DE PREMII.

Inclusiv eu, care nu aveam niciun tatuaj, auzisem de INKarnate.

¹ Joc de cuvinte englezesc între *ink* (cerneală) și *incarnate* (a încarna). (N. red.)

Bine, e adevărat, ieșisem cu câțiva tipi tatuati, dar nu acesta era motivul pentru care auzisem de salonul de tatuaje al lui Stu Motherwell. Auzisem de el pentru că reclamele nu mințeau, iar tipul fusese chiar și la televizor de câteva ori în ultimii ani. Stu era proprietar la INKarnate de vreo treizeci de ani. Era extrem de talentat și ambițios și angaja numai artiști fantastici pentru a lucra alături de el.

Ai fi zis c-o să fiu superîncântată că am un interviu pentru postul de asistent de administrator/secretară de care aveau nevoie. Cu toate astea, INKarnate întruchipa exact lucrurile de care fugeam în acel moment. Tot ce era rău pentru mine.

Solicitasem acest job pentru că slujbele de administratori erau rare.

Ce ironie că fix ei îmi răspuseseră la cererea de angajare.

Ce puteam să fac, totuși? Mi-am încrucișat brațele la piept, nedezipindându-mi ochii de panoul pe care scria TATUAJE. Trebuia să fug din Glasgow și nu aveam unde să mă duc — Edinburgh era singurul loc pe care-l cunoșteam suficient de bine ca să mă simt confortabil și era scump ca naiba. Hotelul în care locuiam era mai degrabă un hostel și nu-mi permiteam să mai rămân acolo multă vreme. Deși aveam economii ca să plătesc chiria pe două luni într-un apartament sărăcăcios, nu-mi puteam găsi o casă până nu mă angajam.

Trebuia să mănânc și să am un acoperiș deasupra capului.

Cum spunea buni, nu poți fi sărac cu pretenții.

Mi-am lăsat mâinile pe lângă corp (postura defensivă nu era deloc cel mai bun fel de a te prezenta la un interviu), am așteptat ca o femeie cu un cărucior de copil să treacă pe lângă studio, apoi m-am îndreptat spre ușă și am deschis-o. Un clopoțel de modă veche, potrivit cu restul decorului, a zăngănit deasupra ușii, când am intrat.

Bocancii mei au răsunat cu zgomot pe podeaua scumpă de gresie albă. Era presărată pe ici, pe colo cu bucăți argintii de mozaic și era mult mai elegantă decât m-aș fi așteptat de la un salon de tatuaje.

Preț de câteva clipe am cercetat restul încăperii. Era ca un salon obișnuit de tatuaje, dar mai puțin... mizerabil. Camera principală era

mare, încăpătoare. O tejghea mică și rotunjită, de marmură neagră, era în stânga mea și pe ea se afla un iMac lucios pentru care mi-aș fi scos un ochi. În spatele tejghelei era un dulap solid pe care nu puteam să-l ratez, pentru că avea ușa deschisă, dând la iveală o grămadă haotică de dosare pe rafturile dinăuntru. Vizavi de recepție, pe partea cealaltă a camerei, era o canapea enormă de piele uzată, în formă de L, care părea foarte confortabilă. O măsuță de cafea din sticlă era așezată în fața canapelei, cu câteva reviste pe ea și cu un bol de caramelle învelite în hârtie lucioasă. Exact în fața mea era un fel de minigalerie. Pereții erau albi și aproape fiecare centimetru pătrat era acoperit de schițe de tatuaje. Singurii pereți care fuseseră lăsați liberi erau zidurile despărțitoare, amplasate ici și colo, prin tot spațiul. Pe acestea erau montate ecrane pe care rulau imagini din portofoliul artiștilor, iar pe fundal se auzea muzică indie și rock, cu sonorul dat încet.

Aici era vorba numai despre artă.

Dar unde erau artiștii?

M-am uitat în jurul meu la încăperea pustie, iar ochii mi s-au oprit, în cele din urmă, asupra unei uși apropiate de colțul stâng al camerei. Se auzea bâzâitul unui ac de tatuaj. Acolo trebuie să fie atelierele.

Oare să mă aventurez înăuntru?

Am șovăit până când m-am simțit dată la o parte de cineva care-ncerca să deschidă ușa de la intrare. M-am retras și i-am zâmbit tânărului în semn de scuze.

— Ești bine?

A dat din cap către mine, salutându-mă, apoi s-a repezit la recepție. A atins clopoțelul de modă veche de câteva ori.

Ah. OK.

Câteva clipe mai târziu, o siluetă și-a făcut apariția pe ușa din spate. Un tip mătăhălos, imens. M-am holbat la el cu gura căscată în timp ce se apropia de noi și, încet-încet, mi-am dat seama cine era.

Barba cenușie, părul lung și sărmos, rânjetul vesel și ridurile din jurul ochilor albaștri. Nu, nu Moș Crăciun.

Stu Motherwell.

S-a apropiat de teigheea cu pași siguri, calculați, și am observat că bocancii negri, de motociclist, văzuseră zile mai bune cu mult timp în urmă. Bâzâitul acului de tatuaj continua să se audă din camera din spate, așa că am tras concluzia că mai era cel puțin un artist acolo.

— Salutare, fiule! s-a adresat el tânărului. Cum te pot ajuta?

— Am o programare pentru o scoatere de tatuaj în zece minute.

— Numele?

— Darren Drysdale.

Stu s-a aplecat să se uite pe ecranul computerului, apăsând pe mouse de câteva ori.

— Drysdale. Ia un locșor. Rae te va primi în câteva clipe. Ți-aș oferi o cafea, dar ultima mea secretară a cumpărat drăcia asta blestemată și niciunul dintre noi nu știe s-o folosească.

Clientul a pufnit.

— Nicio problemă, frate.

Clientul a dat din cap și s-a întors cu spatele, îndreptându-se spre canapea.

Atunci m-am simțit studiată de ochii de un albastru strălucitor ai lui Stu. A părut să mă măsoare din cap până-n picioare, preț de o clipă, apoi mi-a zâmbit larg.

— Și pe tine cum te pot ajuta, zânuțo?

Zânuță? Asta era ceva nou. Dacă n-ar fi fost patronul, i-aș fi răspuns că „zânuță“ asta i-ar fi tras un picioruș drăguț în cur dacă m-ar mai făcut vreodată „zânuță“.

E posibil să fi fost cam arțăgoasă zilele alea.

Dar eram și disperată... așa că...

— Sunt Shannon MacLeod.

Am făcut un pas în față și i-am întins mâna.

— Am venit la interviul pentru slujba de administrator.

— Slavă Cerului, la naiba! a spus Stu jovial, dând ocol recepției și luându-mi mâna în palma lui enormă, apoi zguduindu-mi tot trupul când mi-a strâns-o. Măcar arăți normal. Ultima arăta de parcă n-ar fi văzut o ființă omenească de patruzeci de ani.